

Ένα χειμωνιάτικο πρωί, η θλίψη ήρθε και φώλιασε στην καρδιά της Σάκι. Υπάρχουν άνθρωποι που υποφέρουν από κάποιον έρωτα δίχως ανταπόκριση, και άλλοι που θρηνούν μια βαθιά απώλεια, μα η αρρώστια της Σάκι ήταν αυτό που ονομάζουμε, απλώς, θλίψη.

Τα απογεύματα, η μητέρα της την άκουγε να μπαίνει στο σπίτι με κουρασμένο βήμα και το βλέμμα βαρύ από την κόπωση της ημέρας. Η Σακούρα άρχισε να ανησυχεί για την κόρη της.

«Τι σου συμβαίνει, Σάκι;» τη ρωτούσε συχνά.

«Τίποτα», απαντούσε εκείνη.

Δεν είχε κλείσει καλά καλά τα δεκαεπτά, και ένιωθε ότι η ζωή της κάποιες στιγμές διαλυόταν. Οι γεύσεις και τα χρώματα που λίγο καιρό πριν απολάμβανε είχαν αρχίσει σιγά σιγά να ξεθωριάζουν, ώσπου παγιδεύτηκαν σε έναν ιστό θλίψης που τύλιγε τα πάντα και από τον οποίο τίποτα δεν ξέφευγε. Ήταν ένα έντονο και σκοτεινό συναίσθημα που, κάποιες στιγμές, φαινόταν να θέλει να της σφίξει τον λαιμό με ένα αόρατο χέρι και το οποίο την έπνιγε μέσα στα ίδια της τα λόγια. Μερικές φορές, η αγωνία έκανε την εμφάνισή της με τη μορφή δακρύων. Όταν συνέβαινε αυτό, η Σάκι ένιωθε την ψυχή της να ανακουφίζεται μόνο για λίγο, όπως η βασανισμένη από τον ήλιο γη νιώθει τη δίψα της να καταπραΰνεται από τη βροχή, αλλά λίγο μετά όλα ξαναβάφονταν μαύρα.

Δεν χωρούσε αμφιβολία: στην καρδιά της Σάκι είχε εισβάλει η θλίψη.

Ο Κάεντε, ο πατέρας της, γέμισε αργά το φλιτζάνι της με τσάι. Η Σάκι το πήρε στα χέρια της και το έφερε τα χείλη της για να πει την πρώτη γουλιά. Νιώθοντας το ρόφημα ακόμα ζεστό, το ακούμπησε στο ξύλινο τραπέζι και άφησε να της ξεφύγει ένας αναστεναγμός.

«Ο δάσκαλός μου έλεγε ότι τα πιο δυνατά δέντρα μεγαλώνουν εκεί όπου ο άνεμος φυσάει με μεγαλύτερη δύναμη», της είπε ο Κάεντε.

Εκείνο το βράδυ, η Σάκι δεν είχε όρεξη για παραβολές. Αισθανόταν εκνευρισμένη και προτίμησε να δαγκώσει τα χείλη της για να μην απαντήσει ανάρμοστα.

«Αυτό που θέλω να πω, κόρη μου, είναι ότι, τις περισσότερες φορές, δεν μπορούμε να δια-

λέγουμε τι συμβαίνει γύρω μας. Είναι, απλώς, πέρα από τον έλεγχό μας. Η ζωή μάς εκπλήσσει με την ομορφιά της, αλλά και με τις προκλήσεις της. Κάποιες από αυτές είναι άδικες, άλλες επώδυνες, ενώ πολλές μάς φτάνουν στα όρια των αντοχών μας. Τι μπορούμε να κάνουμε εμείς; Μπορούμε να προσπαθούμε να βρίσκουμε το νόημα που κρύβεται σε ό,τι μας συμβαίνει για να φροντίζουμε, ξεκινώντας από κει, να γινόμαστε πιο δυνατοί».

«Όπως τα δέντρα, πατέρα;»

«Ναι, Σάκι. Όπως τα δέντρα».

Το ερχόμενο Σάββατο, λίγο αφού ξεπρόβαλε ο ήλιος πάνω από τους λόφους, ο Κάεντε ζή-

τησε από τη Σάκι να συνοδεύσει τον μικρότερο αδελφό της πέρα από τους ορυζώνες, όπου τρεις φορές την εβδομάδα μαζεύονταν οι νέοι του χωριού για να εξασκηθούν στην παραδοσιακή τέχνη της τοξοβολίας. Της έκανε εντύπωση που της ζήτησε κάτι τέτοιο, γιατί εκείνη δεν είχε πάει ποτέ εκεί, αλλά αποφάσισε να υπακούσει. Όταν έφτασαν, το πρώτο πράγμα που τράβηξε την προσοχή της ήταν η ψιλόλιγνη φιγούρα που έδινε λεπτομερείς οδηγίες στους μαθητές του. Ήταν ο Τακούμι, ο παλιός δάσκαλος του πατέρα της, που τώρα μεταλαμπάδευε τις γνώσεις του στη νέα γενιά. Η Σάκι δεν τον είχε δει ποτέ από κοντά, και η εμφάνισή του δεν την εντυπωσίασε, ιδιαίτερα σε εκείνη την περίπτωση. Τα μαλλιά του ήταν σχεδόν χιονισμένα, και το βάδισμά του ήταν αργό, σχεδόν αδύναμο. Ωστόσο, όταν έπαιρνε το τόξο στα χέρια του, όλη του η έκφραση άλλαζε. Υπήρχε κάτι κρυμμένο μέσα του που ξυπνούσε την ώρα που τέντωνε τη χορδή. Λες και όλη η ενέργεια από το φως του ήλιου

συγκεντρωνόταν σε ένα μοναδικό σημείο, η εσωτερική δύναμη του δασκάλου αναδυόταν για να πραγματοποιήσει μία και μόνο πράξη: τη βολή. Η Σάκι είχε ακούσει κάποτε τον πατέρα της να μιλά για αυτό το φαινόμενο, το οποίο εκείνος ονόμαζε «μαεστρία».

«Θέλεις να δοκιμάσεις;» τη ρώτησε ο Τακούμι προσφέροντάς της το δικό του τόξο.

Όσο εκείνη ήταν απορροφημένη στις σκέψεις της, ο γέρος την είχε πλησιάσει και την κοίταζε καταπρόσωπο. Η Σάκι δεν μπορούσε να πει όχι, έτσι εκείνος της χαμογέλασε και βάλθηκε να της εξηγεί πώς έπρεπε να τεντώσει το βέλος πάνω στη χορδή, καθώς και τη σωστή στάση που έπρεπε να έχει μπροστά

στον αυτοσχέδιο στόχο από τα καυσόξυλα που είχαν κόψει εκείνο το πρωί.

«Όταν είσαι έτοιμη, και μόνο όταν είσαι έτοιμη, απλώς ρίξε», είπε ο Τακούμι.

«Μα... δεν θα πετύχω τον στόχο», αποκρίθηκε εκείνη.

«Το ξέρω, αλλά ο πατέρας σου μου ζήτησε να προσπαθήσω να σε βοηθήσω, και θα το κάνω με τον μόνο τρόπο που ξέρω. Τώρα συγκεντρώσου και ξεκίνα», της εξήγησε με ζέση ο δάσκαλος.

Έτσι, ένα απόγευμα του Δεκέμβρη και, δίχως να ξέρει ακριβώς πώς, η Σάκι έγινε μαθητευόμενη του Τακούμι.